

גיליון מס' 3
שנה 85
א' בכסלו תשפ"ב
5.11.2021

סתיו / משה דור

מן הים נושב רוח קריר
ריח של גשם מלוא כל העיר,
להקת זרזירים חולפת ביעף,
זה הסתיו.

שט בשמים ענן אפור,
עם שחר שמעתי קול ציפור,
בצד הדרך פרח חצב,
זה הסתיו.

ענף מעט תְּכִינָה טיפות בחלון,
אולי עד הבוקר יגיע שלום,
כוכב מן החושך נוצץ אל כוכב,
זה הסתיו.

- עלון פנימי -

עריכה, הקלדה ועיטור: כרמלה אורובן ואביב לשם

הגהה: נורית רוגל

עיצוב: Egg Design

alonimshaarhagolan@gmail.com

נוהל קלנועיות

עקב פניות רבות רצינו להדגיש מספר דברים בנוגע לאופן חלוקת הקלנועיות בקיבוץ.
על פי נוהל של ועדת בריאות, קלנועיות תתקבל על פי צורך רפואי המצריך עזרה בניידות, עם אישור מהרופא.

קלנועיות כפולה תתקבל במקרה של מצב רפואי הדורש עזרה של אדם נוסף בנסיעה, כלומר אדם שאינו מסוגל לנסוע לבדו בקלנועית מכל סיבה שהיא.
החלפת קלנועיות קיימות של חבר קיבוץ תתבצע, כאשר הצורך הרפואי השתנה, או שהקלנועית ישנה ודורשת תיקונים בתדירות גבוהה כך שהעלות אינה מצדיקה תיקון או שאין חלפים עבודה.

קלנועיות חדשה אינה צורך רפואי ואיננו מספקים קלנועיות על פי הגיל, הוותק או העדפותינו האישיות. אנו משקיעות זמן ומחשבה בפניות ובצרכים של החברים.

בברכת בריאות שלמה,

ענת אלסטר, אסנת מלחי, אורי שחם, צוות ועדת בריאות

הגדרת תפקידה של המטפלת הפריפריאלית בקיבוץ

מטפלת פריפריאלית עוזרת לאנשים בביתם ומחוצה לו, במקרים מיוחדים, **לאחר שעברו אישור** על ידי רכזת הבריאות או על ידי אסנת מלחי. ידיה של המטפלת מלאות בעבודה יומיומית.

אנחנו מבקשות לנסות להיעזר קודם במשפחה, בחברים או בשכנים לפני שמבצעים את הפנייה, דרכנו, לקבלת עזרה מנטשה.

אנחנו מבקשות להימנע מטלפונים לנטשה אחרי השעה 15:00 או בסופי שבוע.

רופא שיניים נוסף החל לעבוד אצלנו

דוקטור רביע חליל מתגורר במעלות, בבעלותו קליניקה משלו, והוא עובד בנוסף גם בדגניה ב' ובמחלקת פה ולסת בבית החולים פורייה. הוא רופא מוכשר עם ידע רב.

ד"ר חליל יגיע אלינו בכל יום רביעי בשעות 08:00 - 12:00.

אנחנו מאחלות לו הצלחה רבה ועבודה משותפת טובה וארוכת שנים אצלנו.

בראות שלמה לכולם.

ענת אלסטר

שינוי מסלול ב"כלל פנסיה וגמל"

ועדת פנסיה החליטה להעביר את כל החברים שהקיבוץ מפקיד להם פנסיה בקרן כלל, למסלול אחר המתאים יותר לצרכינו.

המסלול הנבחר - מסלול 4.

במסלול החדש, הקצבה המתקבלת עבור אובדן כושר עבודה גבוהה יותר מהמסלול שאתם נמצאים בו כיום.

המעבר למסלול החדש הינו לטובת החבר ואינו פוגע בזכויותיו בקרן.

ההבדל בין המסלולים:

המסלול	% אובדן כושר עבודה	פנסיית שארים
מסלול 6 (נוכחי)	37.5%	40%
מסלול 4 (חדש)	75%	40%

מעבר למסלול החדש מחייב את חתימת העמית (החבר),

ממכם אנחנו מבקשים:

- לחתום בטופס המצורף במקומות המסומנים ב - X (רק בעמוד 2).
- לוודא תקינות פרטים אישים רשומים.
- אלה שהוציאו תעודת זהות ביומטריה בשנתיים האחרונות, מתבקשים להביא אלי את תעודת הזהות לצילום (מי שכבר הביא לא צריך).

כמובן, תמיד אפשר לפנות אלי לקבלת הסברים נוספים.

בברכה,

מעין כצנלסון / ו. פנסיה

מתנה

יעקב שן

"יואל תכין לי מתנה". ביקשתי מיואל קלס.

והוא השיב: "מה?"

אמרתי לו: "אני רוצה שתהיה אצלי ספרייה של כל הפלייבקים (מוזיקת רקע וליווי) לכל החגים, המועדים ואירועי תרבות אחרים, לכל אירוע דיסק און קי המתאים עבורי". יואל נענה ברצון.

יום אחד יואל בא ונתן לי מתנה: דיסק און קי אחד ועליו פלייבקים לכל החגים ואירועי התרבות, הכל ערוך לפי סדר החגים, בביצועים טובים, מוכנים להשמעה לפי הצורך, משהו נפלא!

הודיתי ליואל לא רק בשמי, אלא בשם כל נאמני התרבות הזקוקים לכך, בהווה ובעתיד.

מבצע זה חשוב ביותר ובעל ערך לאלה שיעסקו בתרבות שלנו בשנים הבאות.

לאחר ששמעתי את הביצועים הנפלאים מהדיסק לא התאפקתי

וכדרכי הכנתי ליואל תעודה למזכרת.

אז מה המילה העברית שלך?

מה, עדיין לא בחרתם במילה שלכם?!

מתוכננת מהדורה שנייה של החוברת, שזכתה להדים טובים ורבים.
זאת ההזדמנות למי שהחמיצו את הפעם הקודמת לבחור במילה שאוהבים, שהיא בעלת משמעות
או שהיא בלתי נסבלת ולנמק.
לא להירתע אם המילה שלך כבר נבחרה, אפשר לבחור בה שוב - תמיד הנימוק חשוב.

אפשר לשלוח את המילה הנבחרת למייל של העלון (בוורד לא כתמונה!), בווטסאפ או בפתק בתיבת
הדואר.

עשרה חברות וחברים כבר שלחו את הבחירה שלהם. ואתם?

גולי - 052-3864218 וכרמלה - 052-2833214

יהיה בסדר

יעל מייזלס יצאה עם משלחת סיוע ישראלית לטנזניה הרחוקה מכאן, בכל המובנים. ריאיון על רשמים ותובנות ממסע מאתגר ויוצא דופן.

אביב לשם

"ייקח לי עוד זמן לעבד ולעכל את החוויה העוצמתית, המטלטלת שעברתי שם", אמרה לי יעל מייזלס בעיניים נוצצות, בפתח הריאיון שקיימנו בשבוע שעבר. "שם" זה טנזניה, אליה הגיעה כחלק ממשלחת ישראלית שנשאה את השם המחייב "אקונה מטטה" (יהיה בסדר). בריאיון ביקשתי ממנה לספר על החוויות והתחושות במהלך שהותה עם עמיתה למשלחת, ותהיתי מה גורם לאנשים ממדינה מערבית שבעה, שלא הכירו אחד את השני, להתנדב למשלחת סיוע אזורי ברפובליקה המאוחדת של טנזניה, מהמדינות העניות בעולם, השוכנת בלב אפריקה, גובלת עם קניה ואוגנדה, רואנדה, בורונדי וקונגו, זמביה, מלאווי ומוזמביק. שכונה קשוחה, לכל הדעות.

איך התגלגלה אלייך ההזדמנות להצטרף למשלחת כזו?

זה התחיל לפני שנה בערך. היינו בעיצומו של הסגר, חתמתי אבטלה בלשכת התעסוקה אחרי שנות עבודה במועצה האזורית. הסגר כפה על כולנו הרבה שעות-בית, שוטטות אינטרנט, רשתות חברתיות. בוקר אחד צד את עיני פוסט של ארגון Helpapp ישראלי שלא הכרתי עד אז. החברה פועלת להנגשת תחום ההתנדבות בישראל ובעולם. הם מוציאים משלחות הומניטריות למוסדות חינוך ובתי יתומים במדינות עולם שלישי מוכי עוני. הארגון הוקם בשנת 2016 על ידי איתי מתתיהו בעקבות סקר שנערך עבור מדינות ה-OECD ומצא כי אחוז המתנדבים בישראל נמוך יחסית לשאר המדינות הנבדקות. נכון ל-2021 כבר מופעלים באמצעות הארגון מעל 1000 "הלפרים" (מתנדבים), ויצאו יותר מ-30 משלחות סיוע למדינות עולם שלישי.

"נרשמתי", היא מספרת. "עברו כמה חודשים, כשלתפס יצרו איתי קשר והזמינו אותי לריאיון קבלה למשלחת. נסעתי, נבחנתי. אחרי שבועיים הודיעו לי שהתקבלתי ונמצאתי מתאימה להצטרף למשלחת סיוע".

חששת? בין להירשם ולנסות לבין באמת לעשות את הצעד יש הבדל.

היו חששות, אבל הקשבתי ללב. המשימה אלטרואיסטית לחלוטין, הרגשתי שאני רוצה ללכת על זה. בכל הזמן הזה של ההכשרה למשימה ובפגישות ההכנה של הקבוצה המתגבשת הכנסתי משכורת בדמי אבטלה, התנדבתי ב"רב-חן", הוזמנתי ויצאתי להרצאות על הסיפור של אחותי עינב ברשויות מקומיות, במסגרות חינוכיות, באקדמיה. ככל שהתקדמו ההכנות הבנתי איזו מציאות אנחנו עומדים לפגוש וגם גברה אצלי המוטיבציה והדחף לצאת למשימה.

יצאתם למשימה יוצאת דופן. איך הכינו אתכם?

התחלנו את ההכנות למסע 42 והגענו לקו הגמר 35, אנשים בגילים שונים, בני ובנות 18 עד 80, ממקצועות ותחומי עניין שונים, מכל הארץ, כולם עם לב רחב ומוכנות לצאת לעזור במדינה

מתפתחת. ההכנה כללה שיחות והיכרות עם מדינת היעד, איסוף ציוד לימודי לבית הספר בו אנו עתידים להתנדב, הבאת כלי נגינה וגיוס כספים ותרומות למימון שהות המשלחת, כמו גם לרכישת ציודים. בין היתר, עשינו קמפיין גיוס כספים המוני באינטרנט, וכל משתתף הביא גם השתתפות עצמית מכיסו. מהנהלת העמותה קבעו לנו את היעד - טנזניה, טיסה בתאריך 19.9. רצה הגורל שזה יצא יומיים בלבד אחרי תאריך יום ההולדת שלי, וכך ראיתי בזה גם דבר סמלי והתייחסתי לאתגר הגדול כמו אל מתנת יום הולדת שנתתי לעצמי לכבוד יום הולדת 52.

למה טנזניה?

העמותה Helpapp פועלת במקומות בהם הכי נחוצה עזרה, איפה שהכי צריך. הם עושים בדיקות עומק ומצליבים מידע עם ממשלות וארגוני סיוע אחרים בעולם, עושים דירוג ובסוף מחליטים. אותנו ייעדו למחוז מושי שלרגלי הקילימנג'רו. בית הספר הספציפי בו התנדבו במשך שבועיים נקרא באופן פרדוקסלי "קורונה" (korona)

איך הייתה הנחיתה למציאות האפריקאית, חששת?

התרגשות גדולה. נחתנו בטנזניה נרגשים, קצת חוששים מהלא-נודע. בערב הגענו לכפר. חושך מוחלט. אין שם חשמל בערב, אבל קבלת הפנים הייתה כל כך חמה ומאירה שמיד הפיגו את החשש. תראה, באתי עם אפס ציפיות לתנאים. התכוננתי לתנאי מחיה אחרים וקשים. הדבר היחידי ששאלתי את הצוות המכין זה איך השירותים, אם זה "בול פגיעה" כמו שיש בטירונות. קבלת הפנים ותחושה עמוקה שאנחנו עושים דבר משמעותי עזרו לי, לכולנו, להתמודד עם התנאים הפיזיים. בבוקר שלמחרת הגעתנו לכפר נסענו באוטובוס מקומי לבית הספר. הייתה התרגשות מאוד גדולה. זו אפריקה.

הפשטות, השמחה, הכרת התודה

היום הראשון. הכינו אותנו לקבלת פנים חמה. אבל מה שהתרחש במציאות היה פי עשר חזק ממה שציפינו. רגע מכונן, לא פחות. הילדים רצו לעברנו מהכיתות בשמחה אדירה, אותנטית, רקדו ושרו איתנו, בינינו וסביבנו. זו הייתה שמחה ואושר שלא רואים, טהורה, והיא עברה אלינו בעוצמות שלא הכרתי. הם חיכו לנו, והתפרצות השמחה שלהם הייתה אדירה. תנאי הלימודים שם הם משהו שלא ראיתי בשום מקום. ילדים מגיל גן עד כיתה ז' לומדים ללא חשמל, עם ציוד דל ובצפיפות גדולה. והרעב, הרעב תמיד מלווה אותם.

הפעילות שלנו הייתה לשיר איתם, לנגן, להעביר הדרכות, מערכי שיעור. הם עשו לנו טקסים. השמיעו לנו את ההמנון הלאומי. היה מאוד מאתגר להעביר שיעורים והדרכות, כיוון שמכשול השפה והתקשורת נוכח כל הזמן. היה קשה להבין אותם, ולהם להבין אותנו.

תתעכבי עוד קצת על הקשיים, כי אובייקטיבית זה באמת נראה בלתי אפשרי ללמד בתנאים כאלה וללא שפה ואתם ללא מעמד פורמלי.

נכון. והוטלו עלינו גם איסורים. למשל, נאמר לנו לא להעיר על דרכי החינוך של המחנכים והמורות, לא למחות או להעיר על דרכי הענישה, נדרשנו ללבוש מלא, לא לדבר על מגדר ומיניות, ובבית הספר לא לדבר על דת, כיוון שיש שם זרמים ושבטים ואיזון מאוד עדין ביניהם. הם לומדים כולם ביחד בני ובנות דתות וזרמים שונים בחברה, וצריך לנהוג רגישות ולהישמר מכניסה ל"בורות" שעלולים לערער את האיזון העדין.

מסאי הוא השבט השולט בכל מקום. הם האליטה בטנזניה. כמו כן הייתה הנחייה לא להיקשר לילדים ספציפיים. לכן התחלקנו לצוותים והתחלפנו כל יום. תכני הלימוד שלנו היו בהלימה לציד שהשגנו. הבאנו ציוד רפואת שיניים שקיבלנו כתרומה אז הקדשנו יום ללימוד והדרכה על היגיינת הפה וחשיבותה. העברנו שם משבצות לימוד על המחזור החודשי של בנות, מה זה אומר ואיך בת שמקבלת מחזור יכולה להמשיך לבוא לבית הספר.

כמה זמן הייתם בכפר ובבית הספר?

שבועיים. יום בבית הספר. כל יום הגענו לבית הספר בשמונה בבוקר עד אחת בצהריים. משעה שתיים הפשלנו שרוולים והתחלנו בעבודות שיפוץ פיזי של בית הספר עד לפנות ערב, צבענו, סידרנו, תיקנו רצפה וגג, ציירנו קירות למשחק 'שריר החלומות' לחיזוק מקורות ההשראה ועידוד החלום לרכוש ידע ולהתקדם. בערב התכנסנו כל המשלחת לשיחת ערב והכנות ליום הבא. ימים מאוד אינטנסיביים.

למרות האיסור, היו ילדים אליהם נקשרת?

כן. איך אפשר שלא? היו שתי ילדות שכבשו את ליבי יותר מאחרות. הן היו קרובות אליי רוב הימים. אני מדברת עליהן עכשיו ועולות בי דמעות.

אני לימדתי אותן דברים, אבל בתחושה שלי הן לימדו אותי הרבה יותר. לא הרגשתי שאני מביאה את התרבות שלי, אלא שהן וכל הילדים פותחים לי את הלב והכרה של תרבות חדשה והודיה על הדברים הכי בסיסיים בחיים, את היכולת לחיות חיים ללא מותרות וחומריות. אין

שם מותרות. המזון מצומצם בצורה מעוררת ייאוש. הרעב הוא מוחשי, ומקשה על הילדים ללמוד. בצהריים הם כבר בלי אנרגיה בגוף. יש ברזייה אחת שסביבה מתגודדים מאות ילדים, כל אחד מחכה לתורו ללגום מעט מים. בבית הם אוכלים בננות, אבוקדו, שעועית, מעט לחם כשיש. מצוקה גדולה.

ביניכם, חברי המשלחת, היו שנקלעו למצבי דחק?

כן, היו חברים שהגיעו למצבי-קצה. התנאים היו מאוד אחרים וקשים. 'הזיזו לנו את הגבינה'. סילקו אותה. חשוב להבין שטנזניה והמחוז הזה ספציפית הוא מציאות אחרת לחלוטין מכל מה שהכרנו. אין חשמל, המזון בצמצום, רואים דלות מחרידה, נעקצים, הריחות חזקים, ועוצמה של רגשות ותחושות שמציפים. האתגר של כל אחד ואחת היה להישמר משיפוטיות, מפרשנות, מציניות, שהם דרכי הגנה שאנחנו נוקטים בשגרת החיים כאן בארץ ביום-יום. קרה לי תהליך מעניין שככל שהיה לי קשה יותר כך - הרגשתי יותר 'חיה'. זה נתן לי המון סיפוק ותחושת מסוגלות, וכן, גם פרופורציות ופרספקטיבה על החיים, על הדברים החשובים באמת.

את הפער בין החיים הרגילים שלי למציאות החיים בכפר הטנזני הרגשתי יום אחד כשקפצה לי בסלולרי הודעה ששלחת ב'מקומי' של הקיבוץ על הפסקת מים המתוכננת להימשך שעות. חייכתי, כי בכפר בטנזניה אין כמעט מים זורמים. ואם יש, אז במשורה. 'פירמידת הצרכים' של מאסלו מקבלת שם מוחשיות בצורה דרמטית.

איך הייתה החזרה הביתה?

עברתי חוויה מאוד חזקה בטנזניה. התאקלמתי בחזרה, כי המציאות בישראל מאוד אינטנסיבית ומחייבת, ואין ברירה, וגם בזכות מפגשים נחמדים עם חברי קיבוץ שפגשתי על המדרכה והתעניינו ושמחתי לספר על החוויה והתחושות. אני חושבת הרבה על מה שראיתי. נזכרת בילדים. לפעמים המחשבות עליהם מעלות בי דמעות. צר לי עליהם, אין לי מושג מה יהיה העתיד של הילדה המתוקה שדיברה איתי ולימדה אותי את המשחקים שלהם, שביחד איתה יצרנו משחק "לצוד חלומות" בתקווה שהיא וחבריה יגשימו את חלומותיהם, ימשיכו ללמוד, יפרשו כנפיים, יהיו טייסים או רופאים כמו שהם רוצים.

יהיה בסדר, אני מקווה

"אני ריאלית. אני יודעת שהשהות של משלחת סיוע לא מחוללת מהפכה בחיי התושבים בטנזניה", היא אומרת לי, "הבעיות של המדינה הזו הן אדירות בכל כך הרבה תחומים. אבל כל עזרה היא חשובה, כל רצון וניסיון כנה לקדם את המציאות של האנשים הנפלאים שפגשתי היא ברכה. בלימודי התואר השני שעשיתי, על "הגירה ושילוב חברתי" למדתי על קונפליקטים במדינות מתפתחות. עכשיו ראיתי את כל זה בעיניים. במפגש עם אנשי טנזניה חשתי שאני איתם, אני לא תיירת, אני לא מביטה עליהם מגבוה, אני איתם. זה גם לימד אותי לראות ולהודות ולהוקיר את היש שלנו כאן בישראל, כאן בשער הגולן.

מה הלאה?

החוויה חלחלה אצלי פנימה, חשוב לי גם לספר עליה ועל התובנות. חשוב שעוד ישראלים יתנדבו למשלחות דוגמת המשלחת שלנו, יתנו מעצמם. המעשים שלנו בתקופת חיינו הם מה שיישאר מאיתנו.

בשלב הזה של חיי אני בוחרת לעסוק בדברים שאני אוהבת ומאמינה שאני יכולה להשפיע במידה כזו או אחרת. בימים אלו אני ממשיכה לתור ברחבי הארץ ולספר את הסיפור האישי הכואב של משפחתי במטרה להשמיע את קולה של עינב ז"ל, תוך שילוב עם עבודה בחקלאות וקידום שוויון מגדרי באמצעות הרצאות וסדנאות למורים מטעם "אתנה" - המרכז לקידום ספורט הנשים בישראל. יש בי מחויבות להמשיך לתרום ולעשות למען עתיד טוב יותר.

טנזניה:

מזג אוויר: בטנזניה שתי עונות רטובות ושתיים יבשות.

משאבים וכלכלה: טנזניה מדינה עניה המתבססת בעיקר על חקלאות.

יחסי ישראל טנזניה: ידעו עליות ומורדות במהלך השנים. ישראל סייעה בהקמת הכוח הצבאי בטנזניה. היום יחסי ישראל טנזניה טובים ויש שגרירות ישראלית בטנזניה.

חברים כותבים

מבית לאומי למדינה // רפי הלמר

[לכבוד 2 בנובמבר ו-29 בנובמבר]

בנובמבר 47 קיבלנו התחלה של בית לאומי, והתחילה התארגנות בכל הארץ של צבא עממי, הצבא היה מבוסס על ההגנה ועל הפלמ"ח, והצטרפו אליהם המחתרות לקראת המלחמה בתש"ח.

הייתה בעם הרבה מאוד נחישות ואמונה, אפילו שהסבירות ליצירת מדינה הייתה קטנה, בסופו של דבר מדינת היהודים הוקמה וישובים וערים הוקמו איפה שהייתה שממה.

המדינה גדלה והפכה מקלט למיליוני יהודים, ובגלל העדות השונות יצאו ממנה כל השדים. המדינה הפכה לחזקה ומתקדמת באזור, ואף יהודי לא רוצה ממנה לרדת ולחזור.

תולדות ספרים

חזש על המצף

האיש על החוף - קתרין סטדמן

תיק איה - נילי אסיא

כי היום עובר - עדנה שבתאי

קר כקרח - פרד ורגאס

תציל אותי - גיום מוסו

בית הקברות של שמשונה - גבריאל שאול

קיפאון עמוק - ג'ון סנדפורד

עמליה - נירית וייס

מישהו מסתכל עליך - קלייר מקינטוש

אולי בשנה הבאה - מעוז חביב

קריאה מהנה!

יעל קרני

דור לדור יביע אומר

בתור לקופה בסופרמרקט אמרה הקופאית הצעירה לאשה מבוגרת, כי עליה להביא בעצמה את שקיות האריזה, כי שקיות הפלסטיק אינן טובות לסביבה.

האישה המבוגרת התנצלה והסבירה: "בזמני לא היה לנו את הדבר ה"ירוק".

הקופאית אמרה: "זו הבעיה שלנו היום. לדור שלך לא היה אכפת מספיק כדי לשמור על הסביבה".

אכן, היא צדקה - לדור שלנו לא היה את ה"ירוק" הזה, בזמנו.

באותם ימים החזרנו בקבוקים של חלב, סודה ובירה לחנות. החנות שלחה אותם חזרה למפעלים, שבהם רחצו ועיקרו אותם ומילאו אותם מחדש. כך השתמשו באותם בקבוקים שוב ושוב. כך הם, למעשה, מוחזרו.

אבל אז לא היה לנו את ה"ירוק" הזה.

בימים ההם כיבסנו את חיתולי-התינוקות כי לא היו חיתולים חד-פעמיים. ייבשנו את בגדינו על חבלים בשמש, ולא במייבשים זוללי-אנרגיה. הרוח ואנרגיית-השמש אכן ייבשו את בגדינו. ילדינו לבשו בגדים זה-אחרי-זה, כי לא תמיד רכשנו עבורם בגדים חדשים.

אבל, הגברת הזו צדקה, לא היה לנו את ה"ירוק" הזה בזמננו.

במטבח בחשנו וערבלנו בידיים, כי לא היו לנו מכשירים חשמליים לכל פעולה.

כאשר ארזנו חפץ שביר, כדי לשלוח אותו בדואר, השתמשנו בעיתון ישן כדי לרפד את האריזה למניעת שבירה, ולא היו קלקר, או פתיתי פלסטיק, או יריעת בועות פלסטית, לשם כך.

באותם ימים לא הפעלנו מנוע ושרפנו בנזין כדי לקצור את הדשא: השתמשנו בכוח הגוף שלנו כדי להניע את מקצצת הדשא. התעמלנו על ידי עבודה, כך שלא היינו צריכים ללכת למועדון-בריאות כדי לרוץ על מכשירי הליכה המופעלים על ידי חשמל.

אבל, היא צדקה, לא היה לנו אז את ה"ירוק" הזה.

שתינו מברז המזרקה כאשר היינו צמאים ולא השתמשנו בכוס או בבקבוק פלסטיק

בכל פעם שהיינו צמאים.

אבל, לא היה לנו אז את ה"ירוק" הזה.

לא היה לנו צורך בחפץ ממוחשב כדי לקלוט אות מלוויין המרוחק אלפיים מייל, בחלל, כדי למצוא את חנות הפיצה הקרובה (בכלל לא היו אז חנויות פיצה).

אכן, האם אין זה עצוב שהדור העכשווי מקונן על כך שאנו, הזקנים, כה בזבזנים מפני שאין לנו את ה"ירוק" הזה?...

חומר למחשבה.

[מהמרשתת]

כמה מעלות טובות למקום עלינו

כרמלה

לפני הכל אני רוצה להבהיר שכל מה שנכתב להלן נכתב כדעה אישית שלי ולא בתפקידי כעורכת העלון.

"כמה מעלות טובות למקום עלינו", אנחנו אומרים בסדר פסח ושרים "דיינו". בהגדה של פסח 'מקום' הוא אחד משמותיו של הקדוש ברוך הוא, והשיר משבח את המעשים הטובים והנפלאות שאלוהים עשה לבני ישראל.

ואילו אני מתכוונת למקום פיזי, לקיבוץ שלנו, ולאותן מעלות טובות שמנעימות את חיינו - מוסדות, ועדות והאנשים שמפעילים אותם.

בית חרושת מצליח שנותן לנו ביטחון כלכלי ובנוסים. ענפי חקלאות מצליחים ומחדשים התורמים רבות להכנסות הקיבוץ ועובדים בשילוב דורות. מזכירות והנהלה כלכלית שמנהלות את הכל. וגם צוות צח"י שעוסק לאחרונה, בשל המציאות, בעיקר בנושא הקורונה. מערכת גזברות והנהלת חשבונות, שמנהלת לא רק את ענייני הכספים של הקיבוץ, אלא גם עוזרת לחבר בניהול כספיו. ועדת תרבות ונאמני תרבות שמאפשרים לנו לחגוג כקהילה ולשמר את המסורת התרבותית המפוארת שלנו. ועוזרת להם מערכת הגברה מסורה ויעילה. חדר האוכל שמספק לנו ארוחות טובות במחיר זול גם בימי קורונה וסגרים. מכבסה ומחסן הבגדים, שכל מה שאנחנו צריכים לעשות זה "לזרוק את הכביסה" ולקבל את הבגדים נקיים, מקופלים ומגוהצים תוך זמן קצר ביותר. סידור רכב שמספק רכבים לפי צורך ידוע מראש ובשעת חירום, וכל מה שאנחנו צריכים לעשות זה לרשום את הבקשה במחשב או להתקשר טלפונית ולקבל רכב נקי, מתודלק, מוכן לנסיעה. נוי נפלא, שכל מי שבא לקיבוץ משבח ומהלל, ואנחנו נהנים ממנו כל יום ונדרשים רק לא לקלקל.

ולצידו משתלה שמספקת לנו שתילים עונתיים ולאחרונה גם ירקות. צוות בריאות שתומך, עוזר ומקל, וככל שאנחנו מזדקנים אנחנו זקוקים לו יותר ויותר. ולצידו וכחלק ממנו נהגת בית שהיא בעיקר נהגת בריאות וגם נהגי הבריאות המתנדבים. "בית הדר" המספק דיור קבוע לחברים סיעודיים ודיור זמני לחברים הזקוקים לטיפול צמוד לאחר תאונה או מחלה.

מרפאת שיניים יעילה שמייתרת נסיעה לטבריה. מכון פיזיותרפיה שנותן שירות מעולה ומגוון (ומבוקש ע"י רבים מתושבי העמק). כלבו שנמצא בחצר, מביא גם הזמנות מיוחדות במידת האפשר ומאפשר לנו "לקפוץ" ולרכוש מה שאנחנו צריכים, לפני ואחרי העבודה או הלימודים, אפילו פעמיים ביום. חצרנות יעילה ששומרת את חצר הקיבוץ נקיה ומאפשרת לנו לשלוח חלק מהאשפה הביתית שלנו למיחזור ולהשתתף במעט בשמירה על כדור הארץ.

נגריה שמספקת שירותי תיקונים בבית ויוצרת רהיטים לחברים ולמשרדים.
שירותי חשמל, מעבדת אלקטרוניקה, אחזקת דירות ושרברבות הנענים לכל קריאה ופוטרים
אותנו מחיפוש בעל מלאכה בחוץ.
סדנת אופניים שנותנת לנו שירותי תיקון וגם מביאה מבחר גדול של אופניים חדשים לנו
ולילדינו.

מערכת חינוך טובה לגיל הרך והגן. משלימה אותה מערכת חינוך בלתי פורמלי, שנותנת
מסגרות חינוכיות פעילות לילדים בשעות הפנאי ובחופשות. וגם מינהלת חינוך בודקת, מתקנת
ומקשרת בין הורים למטפלות ולגופים החינוכיים.
מתפרה (כולה פנסיונריות!) שתופרת בגדי תינוקות וילדים, מכנסיים ומכנסי פליז, צעיפי פליז,
כובעים ועוד, מתקנת בגדי חברים, והכל במחיר זול וברוח טובה.
ועדת קשישים שמפעילה בהתמדה מועדון של גיל הזהב ומארגנת טיולים. רק לבוא וליהנות.
ועדת דירות שמשתדלת ועושה הכל כדי לפתור בעיות דיור במצב של חוסר דירות.
ועדת פרט שמטפלת בבעיות אישיות, ונותנת גם תמיכה כלכלית בעת הצורך.
ועדת קליטה שעוסקת בקליטת חברים נוספים לקיבוץ.
וייתכן גם ששכחתי משהו. סליחה מראש.

ועל כל אלה, בלשון המסורת, עלינו לשבח, להלל ולקלס ולהגיד תודה ענקית לכל האנשים
שמפעילים את המערכת הקהילתית הנהדרת הזאת, אם כבעלי תפקידים שזאת עבודתם ואם
בהתנדבות מלאה.

ולכן בכל שינוי שיוחלט עליו אנחנו מבקשים: אל תקלקלו, אל תבטלו את כל הטוב הזה!

ובחזרה למסורת.

האגדה מספרת: "בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון והחזירו על כל אילני גן
עדן ואמר לו: ראה מעשי כמה נאים ומשובחים הם! וכל מה שבראתי - בשבילך בראתי, תן
דעתך שלא תקלקל ותחריב את עולמי. שאם קלקלת אין מי שיתקן אחריך".
ובתרגום לקיבוצית: היזהרו שלא לקלקל את גן העדן שלנו.

**אנו משתתפים בצערם
של תמר גולני ובני משפחתה
במות**

האם ז"ל

בית שער הגולן

בכוחותינו

גלי משוב, בתם של יאן ותמר, נבחרה כחיילת מצטיינת של מפקדת יחידת מיט"ב. גלי משרתת כמראיינת ומאבחנת פסיכוסטכנית בלשכת הגיוס בטבריה, כל הכבוד!
מאי לוין התגייסה והחלה את שירותה הצבאי. בהצלחה!
פנינה קיטאי מסיימת חלי"ת וחוזרת לעבוד בפוריה ב-7/11. היא ממשיכה בניהול המכון ב-50% משרה, ושאר המשרה - טיפולים.

בבית ובחצר

הוצבו שני תמרורים המזהירים מפני תלוליות האטה בכניסה לקיבוץ וביציאה ממנו. נהגים, בבקשה, אל תדהרו בתוך הקיבוץ!

יום ההליכה הבינלאומי

יום שישי 29.10 - יום ההליכה הבינלאומי. על דשא הכדורגל התאספו ילדי הגנים, הכיופון והמרכז, וקצת אחרי תשע בבוקר יצאו לצעידה מסביב לקיבוץ. יום ההליכה הבינלאומי והקריאה לחזור לפעילות ספורטיבית לא מזהמת נערך בעיצומם של ימים בהם זרקור גדול מיקד אלומת אור

ישירה על משבר האקלים העולמי, ובגלגול סקוטלנד התכנסו מנהיגי מדינות העולם בוועידת האקלים כדי לדון ולקבל החלטות איך שומרים על כדור הארץ גם לדורות הבאים.

שעון חורף

במוצ"ש 30.10 עברנו לשעון חורף. הוא יפעל בישראל מיום ראשון 31.11 ועד יום שישי 25.3.2022. האם זאת הסיבה שבילילה שבין שבת לראשון ירד אצלנו גשם?
מעניין לבדוק את הקשר שבין תאריך התחלת שעון החורף עם היום שבו חל ליל כל הקדושים - ההלואין. ועוד שאלה: הלואין בארה"ב הוא חג הדלעות, בו חורצים בדלעת פרצוף שמח מצד אחד ופרצוף עצוב מצד שני ומאירים אותם מבפנים. בשער הגולן היה נהוג בסוכות דווקא לקשט את הסוכה ב"צחקני ובכייני" מדלעת. לא מצאתי מנהג זה באף אחד מקיבוצי העמק. מישהו יודע איך הגיע מנהג זה אלינו?

שומרים על הבית

כיתת הכוננות שלנו התכנסה ביום שלישי 2.11 ליום אימון וריענון. אחרי קפה ומאפה לחימום הקיבה במועדון התרבות, עברו הלוחמים שיעור ריענון על עקרונות לחימה וסדר הפעולות בעת הקפצה לאירוע חירום או ביטחוני אחר. הצוות תרגל סריקה ביישוב, כניסה

למבנה ועוד. בהמשך חברו אנשי הצוות שלנו לכיתת הכוננות של תל קציר וביחד הם הסתערו על ארוחת צהריים מפנקת. משם המשיכו למטווחים, לאימון ירי חי באור יום ובחושך. בתמונה: **אלי** (רבש"צ) **מיטל לוי והלל צרי** (סגנים) ואנשי הכיתה האיכותית שלנו.

גשם...גשם...גשם...

עד יום ד' 3.11.2021 ירדו אצלנו

שוק יבוא 2021

בשבת 13.11.21

בין השעות 10:00-13:00

ברחבת חדר האוכל של קיבוץ שער הגולן

בואו כולכם!

שוק איכרים

הכשיתים

צעצועים

בגדים

שוק פישפשים

שוק יד שניה

מאקרה le pes - ידחה plen